

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

ΠΟΙΟΣ ΕΙΜΑΙ

('Η αυτοβιογραφία του παρίγνωτου

ήθεσπιού του Γαλλικού κινηματογράφου Φερνάν Γκραβιά)

κάτω από ένα χαμόγελο ή καθάως ξέζει να κινήσει ένα σπορ θλίψεις και φροντίδες. 'Εγώ, αν έχετε προσέξει, χαμογελώ διαρκώς. Ξέρετε δέ γιατί ; Γιατί αισθάνομαι πάντα την ανάγκη να κρύβω τον πόνο μου. Δεν μου έπιτρέπει ο άνδρισμός μου να σας πώ :

— Κύριο, σήμερα μάλλοσα με τη γυναίκα μου ! Για ποιά λόγο να την κατηγορήσω ; Αυτό είναι από τα σύννεφα, που θαλάωνουν συχνά τον ουρανό της συνήχης ευτυχίας των ανθρώπων. Μά παρ'ότι πάντα, τόσο γρήγορα, όπως να μη προσεχάνουν ή άλλα να μιάς κεκοινηθούν.

Κι' αυτή την αίσιοδοξία την είχα από μικρός. 'Από τον καιρό που λάτρεια τα χρώματα του κολεγιού μου: το κόκκινο και το μαύρο, και που μου άρεσε να τιά δοξάζω στους διάφορους αθλητικούς αγώνες του Παρισιού. Πρόκει να ξέρετε ότι είμαι ο πρώ Παρισίος... Βέλος ! Γιατί έδωα που τιά λέω, δεν είμαι καθάριας Γάλλος. 'Επειδή όμως τα πράγματα είναι λιγάκι μπλεγμένα, πρέπει να σας τιά ξεηγήσω: 'Ο πατέρας μου, ένας άρεκτά πλοίαρχος ασπός, είχε γυνική ήταν καθάριας Βέλος που είχε εγκατασταθή στην κοσμάτι και είχε άνοιξει ένα μεγάλο έμπορικό. Στο Παρίσι λοιπόν παντρεύτηκε και έφερε στον κόσμο τον πατέρα μου. 'Εκείνος άγάπησε ένα όμορφο κορίτσι της Βελγικής παροικίας και τιά έκανε γυναίκα του. 'Ετατα από λίγο, έφυγαν από την επόλι του φωτός και πήγαν να ζήσουν στις Βρυξέλλες. 'Εκει στις 25 Δεκεμβρίου του 1905 έκανα την εμφάνισή μου στον κόσμο.

'Ο Φερνάν Γκραβιά

Σας δεθαώ, ότι ήμουν... πολύ διακεντικό μαρδ. Δεν ξεγώνια και δεν παρατονόουν ποτέ, πράγμα που έκανε τον πατέρα μου να νομίσω, ότι γεννήθηκα χωρίς φωνή και να τιά χόση. Μά ή νοσοκόμες, που κατάλαβαν τη στενωχόση μου, έπεσαν να με πιάσουν δυο-τρεις φορές στον άέρα. 'Εγώ τότε φοβήθηκα τόσο πολύ, ώστε άρχισα να ξεφρονίζω και δεν σταμάτησα παρά μόνο, όταν με πίες ή μητέρα μου στην άγκαλιά της. 'Εκείνη τιά νύχτα, καθός ήμαθα άργότερα, ο πατέρας μου τιά έδω άσχημο όνειρο. Είδη, λέει, ότι είχε ένα παιδί άποκοριστικό, που έμοιαζε μάλω, μ' αυτά τιά τέρατα που έχουν στο μωστό και που μαζί του γελάει βλος ο κόσμος. Κι' αυτό τ' όνειρο τού έβαλε σε σκέψης. Τί να έσχημαι άρα γε ; Μήπως το παιδί τού έπρόκειτο να γίνη κλώνος κανενός τυποδημιού ; Τήν ξεήγησι τού όνειρου τού τιά όριξε μέλον διαν άρχισα να πιάζω στον κινηματογράφο και να κάνω τους ό'ωλους τού κατεκτητού και τού εθθίκου Λόν Ζουάν. Τότε χτύπησε τιά κεφάλι τού μ' άπελασία και έλετε στη γυναίκα τού :

— Πάει, έφεραν τιά παιδί μας !... Αυτό θά ξετρελλαθή τόσο πολύ, ώστε ούτε θά γυρίσι να μιάς κεντάξη.

Μά αυτή ή αφορησία τού δεν γύρισε ποσθί. Οι μόνοι άνθρωποι τού άγαπού είναι οι γονείς μου, και κάνω ό, τι μπορώ για να τούς ξε-ξεκαρώσω στα γεωμάτά τους.

Μά ως γυρισίμος σ' αυτό τού άλυτο ζήτημα τιά θγαγεναίς μου. Γεννήθηκα λοιπόν στις Βρυξέλλες κ' έτοι φημιόσα είμαι Βέλος, άσπώ κ' ο πατέρας μου ήταν τέτοιος κ' ο παππούς μου. Μά έλατε που δια ή οικογενεια τών Γκραβιά άναρχήριες στο Παρίσι ! 'Εχω όλοσο λοιπόν να λέω ότι είμαι ο πρώ Παρισίος Βέλος.

'Επειτα μιά ξεγήρατε ότι κλάδωμαι κ' έγώ στις σκάνες τού δόθιμου, όπως τιά χαμάνια και ήμουν πρώθιμος να μιμηθώ τιά παράδειγμα τού

Γαβιά τού Βίκαρος Ούγκώ. Μά τιά πράγματα μ' άνάγκασαν σιγά-σιγά να συμμορωθώ.

Οι γονείς μου, όταν έγινα δέκα χρόνων, μ' έλεισαν σ' ένα κολέγιο, από την άλλη όχθη της Μάγνης, στο Λονδίνο. Τας πρώτες μήνες πήγα να πεθάνω από τιά φέψη μου. 'Εβλ'α να τού μοιόβινο όδ'ω και διαρκώς έλαιγα και είχα νεύρα. 'Εβλ'α να τού μοιόβινο όδ'ω και διαρκώς έλαιγα και είχα νεύρα. 'Εβλ'α να τού μοιόβινο όδ'ω και διαρκώς έλαιγα και είχα νεύρα. 'Εβλ'α να τού μοιόβινο όδ'ω και διαρκώς έλαιγα και είχα νεύρα.

Σ' αυτό τού κολέγιο ήμυνα μέχρι τιά είκοσι χρόνια μου. 'Εμαθα να γράφο τ' όνομά μου σε τρεις γλώσσες, να κάνω Ιπτασία, να κοιλμάτω, έμαθα και να όδηγώ αυτοκίνητο. 'Όσο για τήν μουσική έλετα ήταν τού πάθος μου, τού όποιο όδ'ω και σιγά δεν ιπτοει να μ' άφίση. Μ' άρεσε να πιάζω όσο πόνει ή μηχανή μου. Αυτό βέως είναι πολύ επικόδωνο. Μά πώς λογαριάζε τιά ζωή τού, όταν κενεθί από τόν άιγγο ;

'Όταν τέλειωσα τιά σπουδές μου στην 'Αγγλία πήγα να φίλω τας γονείς μου στο Παρίσι και να μείνω μαζί τους. Μά είχα όδ'ω κ' έταν άλλο λόγο να μ' άφίση ή Γαλλία. Ταχτικά από αυτήν, όταν ήμουν στο σχολείο λάμβανα ένα σπορ τρυφερό γράμματα. Τό κοριτόσα μιάς άδελφικής φίλης της μητέρας μου, θεωρούσε ύποχρέωσί τού να με παρηγορήσι για τήν κλεισούρα μου. Και που έγραφε τόσο όμορφα γράμματα, ώστε ήχα σκεπασμένη ύπερβολικά αυτή την άγνωστη μικρούλα και ήθελα να τιά γνωρίσω. Φινατάθηκε λοιπόν τού χτυσάκοδι μου, όταν πήγα να τούς έπισκεφθώ στη βίλλα τους. 'Ηθε να μ' ύποδεχθώ μιά γοητευτική νέα που έφερε από τιά συνήχισι. 'Ηταν ή άγνωστης άλληλογόρας μου. Μά κ' έγώ ήμουν σέ χειρότερα χάλια. Τραυλίζα και θά έκανα χαμιά κουταμάρα, αν δεν έδωκε τήν κατάνισι ή έμφανισι τής φίλης της μητέρας μου.

Τό είδωλλίό μου κ' έκείνη τιά εμφανισιά δεν τέλειωκε ποτέ και ούτε θά τέλειωση. Είνε ο μοναδικός έρως μου. 'Εχω γνωρίσει βέως ένα σπορ γυναικες, μά καμιά δεν μπόρεσε να με συνηχίση τόσο πολύ, όσο ή πρώτη αυτή άγάπη μου.

Σήμερα έγω μιά βίλλα στην πόλ όμορφη έξω τού Παρισιού. 'Εκει μ' άρέσει να κλάδωμαι γεμίσω κολοκαίρι 'Αγαπά να διαβάσω ιστορικά βιβλία, να άκούσω μουσική και να πιάζω άρεσνέριον. Είνε τού μόνο όνειρο που μ' άρέσει. Διασκ'όδω ύπερβολικά, όταν έργοντα να μ' έπισκεφθών μερικώς τολμηρές θαυμάστρες μου και να μου ζήτησουν να τούς γράφο δυό λέξεις στο λίκωμά τού. Θεέ μου πόσο οικειντικές είναι άκούη ή γυναικες ! Σ'όνομα σή τήν άδυναμία τους και κάνω ό, τι μου ζήτησουν. Γ' αυτό κιάλας με λατρεύουν και λέν' ότι είμαι τόσο καλός, ώστε θά ήμουν ν' αλέξω ο ιδεώδης σίκυρος. Νά τού ποτέμ κ' ; 'Όλα τιά πράγματα είναι μιά ιδέα. 'Ετσι ποτέμιο στ' άλήθεια να τού συνηχίσο και να μω φανεται πολύ σοστή αδή ή παρατήρησις τού.

Μά τού μόνο που έξω καλή είναι ότι είμαι αποκόλ'ωτος. Κανείς άλλος δεν άγαπάει σάν και μένα τήν έξωσι και τόν καθαρό άέρα. Τό Παρίσι με πύγει, δεν ιπτοει να διασκεδάσω στα κέντρα τού, δεν μ' άρέσει ή νύχτεινή ζωή τού, όπτε ή τρελλές περιπέτειες. Προτιμώ τήν ήσυχά οικογενειακή ζωή κ' έταν όμορφο και τρυφερό έρωτα, χωρίς πείσματα, χωρίς δάκρυα και χωρίς θυμούς. 'Όσο για τόν κινηματογράφο, τόν λαρεύω. 'Η δουλειά τού συντάκτου δεν με κουράζει. Κι' αυτό είν' τού αόλογο παράνοιο τής αναδελφίμου μου Φλωρέλ που δισσώδες άναι δικαστής στο εγκρίσιμα, για να κεντίση ένα ταίωμα, να ρωτήσι τιά ώρα είναι και να φλερτοήσι με τούς θαυμάστρες τής.

Και τώρα για να κλάδωμαι τήν αυτοβιογραφία μου θά σας πώ άκούη ότι είμαι ένας πύτος και άποκοριστικός φίλος. 'Η φίλι'α είναι για μένα τού πρώ και τού μεγάλω από τ' άναρχήρια αισθήματα. 'Αν δεν με πιστεύετε, ρωτήστε τιά θαυμάστρες μου.

ΦΕΡΝΑΝ ΓΚΡΑΒΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Τήν στιγμή που ξεσηγούσε ο Γάλλος ζωγράφος Λανταρά, παρίγνωτος για τους σαρκασμούς του, ο πνευματικός του τόν πιάζε να ξεκοιληθώ.

— 'Εξολογησώ, τόνεω μου, τούλεγε, για να σου δώσω άρεση άμαρτιών !... 'Ετσι, θά πάς στον Παράδεισο, και θά βλέπεις τόν 'Υψιστο κατά πρόσωπον στους αόλους τούς άπαντας !

— Θά ξεκοιληθώ, πάτεω μου, αλλά με μιά συμφωνία ; Νά μου έπιτρέψι δηλαδή ο 'Υψιστος να τόν βλέπω πότε-πότε και... προφίλ !